

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/67/2016
Identifikačné číslo spisu: 8110205844
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8110205844.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I., bývajúceho v G., zastúpeného JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 2, proti žalovanému C., bývajúcemu v B., za účasti intervenienta na strane žalovaného Generali Poist'ovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 3/A, zastúpeného JUDr. Pavlom Horovčákom, advokátom so sídlom v Košiciach, Hroncová 3, o zaplatenie 5 055,89 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10 C 109/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2015, sp. zn. 7 Co 127/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný a intervenient majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou z 5. marca 2010 domáhal zaplatenia 5 055,89 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že žalovaný 30. januára 2009 spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej mu vznikla vecná škoda na osobnom motorovom vozidle VW Passat, e. č. G., ktorá pozostávala zo zaplatenej akontácie vo výške 4 066,25 eur, troch leasingových splátok po 233,95 eur, úhrady finančného nedoplatku vo výške 4 195,03 eur a úhrady za odťah motorového vozidla vo výške 92,76 eur, od ktorej sumy bola odpočítaná kúpna cena vraku vozidla vo výške 4 000,- eur. Podaním z 25. januára 2013, doručeným súdu prvej inštancie sa žalobca domáhal zaplatenia 5 055,89 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že pri dopravnej nehode mu vznikla škoda 7 077,85 eur, ktorá predstavovala rozdiel medzi všeobecnou hodnotou vozidla pred dopravnou nehodou vo výške 11 077,55 eur a cenou vraku vozidla vo výške 4 000,- eur. Napriek skutočnosti, že žalobcovi vznikla škoda vo výške 7 077,85 eur, domáhal sa iba zaplatenia sumy 5 055,89 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie uznesením z 30. mája 2014 č. k. 10 C 109/2010-215 zmenu žaloby pripustil.

2. Okresný súd Prešov rozsudkom (v poradí tretím) z 23. januára 2015 č. k. 10 C 109/2010-263 žalobu zamietol, účastníkom náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 303,- eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 2 447,79 eur.

Uviedol, že zo žaloby podanej 5. marca 2010 bolo zrejmé, čoho sa žalobca domáha a boli opísané rozhodujúce skutočnosti pre tento nárok a to rozdiel medzi zaplatenou akontáciou, splátkami a finančným nedoplatkom zo zmluvy so spoločnosťou ČSOB lízing poníženej o kúpnu cenu havarovaného vozidla, o ktorej žalobe súd konal. Na pojednávaní konanom 6. marca 2013 žalobca uviedol úplne iné skutkové okolnosti, od ktorých odvodil uplatnený nárok, kedy žiadal priznať rovnako uplatnenú sumu ako rozdiel medzi hodnotou vozidla, ktorá činila 11 077,55 eur poníženú o kúpnu cenu za odpredaj motorového vozidla vo výške 4 000,- eur. Týmto došlo k procesnému úkonu, ktorý je nutné považovať za zmenu žaloby a preto uznesením z 30. mája 2014 č. k. 10 C 109/2010-215 zmenu žaloby pripustil. Ustálil, že žalobca sa o tom, kto zodpovedá za škodu dozvedel pri dopravnej nehode, t. j. 30. januára 2009 a o ustálení vzniknutej škody sa mohol objektívne prvýkrát dozvedieť nasledujúcim dňom po uzavretí kúpnej zmluvy, ktorou odpredal zvyšky motorového vozidla, t. j. 2. apríla 2009. Subjektívna premlčacia doba preto začala plynúť 3. apríla 2009 a uplynula 3. apríla 2011. Objektívna premlčacia doba začala plynúť 30. januára 2009 a uplynula 30. januára 2012. K uplatneniu predmetného nároku došlo 6. marca 2013, teda po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby a preto vznesenú námietku premlčania považoval za dôvodnú a žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

3. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. septembra 2015 sp. zn. 7 Co 127/2015, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny, žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 320,57 eur. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami, vyhodnotením rozhodujúcich skutočností a právnym posúdením veci. Zdôraznil, že v pôvodnej žalobe suma 5 055,89 eur mala predstavovať rozdiel medzi reálne vynaloženými nákladmi na zabezpečenie vozidla žalobcom v sume 9 055,89 eur a sumou 4 000,- eur získanou žalobcom za odpredaj vraku vozidla, pričom podaním z 25. januára 2013 sa žalobca domáhal zaplata sumy 5 055,89 eur, avšak na inom skutkovom základe, keď škoda na motorovom vozidle bola vypočítaná ako rozdiel ceny motorového vozidla pred dopravnou nehodou stanovenou na sumu 11 077,89 eur a čiastkou 4 000,- eur, tvoriacou hodnotu zvyškov poškodeného vozidla. Porovnávajúc znenie skutkového základu uvedeného v pôvodnej žalobe a skutkového základu uvedeného v podaní z 25. januára 2013 možno konštatovať, že ide o úplne rozdielny skutkový dej, z ktorého sa uplatňovaný nárok odvodzuje a táto zásadná zmena si vyžadovala rozhodnutie o pripustení či nepripustení zmeny žaloby. Uviedol, že vo veci sa správne posúdila i žalovaným a vedľajším účastníkom vznesená námietka premlčania, keď v čase, kedy podanie obsahujúce zmenu žaloby došlo súdu, už uplynula tak subjektívna dvojročná, ako aj objektívna trojročná premlčacia doba. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

4. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) s tým, že je prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dôvodnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p.) tvrdiac, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať. Za túto vadu označil postup súdov nižších inštancií, ktoré vyslovili nepreskúmateľný záver o tom, že právny nárok žalobcu tak, ako bol uplatnený v žalobe, nie je v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, ktorú spôsobil žalovaný a to na základe nesprávneho vyhodnotenia jednotlivých dôkazov. Namietal, že jeho podanie doručené súdu prvej inštancie 25. januára 2013 nemá charakter zmeny žaloby podľa § 95 ods. 1 O.s.p. a k takémuto procesnému úkonu zo strany žalobcu nedošlo. Uviedol, že výšku škody špecifikoval dvoma spôsobmi a právne posúdenie uplatneného nároku je vecou súdu. Podľa názoru žalobcu je dovolanie opodstatnené aj vzhľadom na to, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko súdy v konaní neaplikovali § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uznaním dôvodnosti vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného a vedľajšieho účastníka došlo k zjavnému zneužitiu ich práv na úkor žalobcu. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

5. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

6. Intervenient vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd považoval za správne, výstižné

a presvedčivé dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v celom rozsahu poukázal.

7. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len „C.s.p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky, prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie v prejednávanej veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“). Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1, 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domáčať sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

11. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p., keďže bol toho názoru, že „napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené zamietnutie žaloby v časti uplatneného nároku o zaplatenie sumy 4 963,13 eur s príslušenstvom, došlo v prejednávanej veci k zmene skoršieho (prvého) rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 10 C 109/2010-119 z 15. februára 2012, prostredníctvom ktorého bolo žalobe vyhovené v plnom rozsahu istiny a podstatnej časti príslušenstva“.

12. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

13. V prejednávanej veci smeruje dovolanie výslovne len proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol

zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

14. Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok (výrok) odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané.

15. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval zo skutočnosti, že súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 10 C 109/2010-119 z 15. februára 2012 žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi náhradu trov konania. Na odvolanie účastníkov konania krajský súd uznesením č. k. 7 Co 77/2012-145 z 25. októbra 2012 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 10 C 109/2010-263 žalobu zamietol. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 127/2015-300 z 28. septembra 2015. Rozsudok krajského súdu napadol žalobca dovolaním. Je nepochybné, že predmetom dovolacieho prieskumu je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu a nie rozsudok zmeňujúci, ako sa mylne domnieva žalobca. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

16. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 vety druhej O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (por. napr. R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto vade skutočne došlo.

17. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

18. Žalobca v dovolaní výslovne namieta vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

19. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či dopĺňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom

predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods. 1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

20. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil žiadne porušenie procesných predpisov zo strany súdov nižších inštancií, ktorým by došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Žalobca mal v konaní zachované všetky vyššie uvedené procesné oprávnenia a súd mu vytvoril priestor pre ich realizáciu. Žalobca žiadne z vyššie uvedených porušení ani nenamietal.

21. Žalobca svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. založil na tvrdení, že z jeho strany nedošlo k zmene návrhu a napriek tomu súd prvej inštancie zmenu jeho návrhu pripustil.

22. Podľa § 95 ods. 1 O.s.p. navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene.

23. Podľa § 95 ods. 2 O.s.p. súd nepripustí zmenu návrhu, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Súd nepripustí zmenu návrhu ani v prípade, ak by na konanie o zmenenom návrhu bol vecne príslušný iný súd.

V takom prípade pokračuje súd v konaní o pôvodnom návrhu po právoplatnosti uznesenia.

24. Podľa ust. § 41 ods. 2 O.s.p. každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

25. Zmena návrhu na začatie konania (žaloby) je základným dispozičným úkonom predmetom konania, je teda prejavom tzv. dispozičného princípu sporového konania. Len čo sa konanie začne, na súd prechádza povinnosť vec prejednať a rozhodnúť v primeranom čase podľa procesných pravidiel a zásad. Zmena žaloby (návrhu na začatie konania) nie je len zmenou tzv. žalobného petitu. Žalobu v civilnom konaní treba vnímať ako komplexné podanie žalobcu, ktoré má spĺňať náležitosti podľa § 79 ods. 1. Pod zmenou žaloby tak treba chápať zmenu akejkoľvek náležitosti, ktorú žaloba má mať. Od toho však treba odlišovať prosté odstránenie väd návrhu na začatie konania, najmä v prípade, keď súd postupuje podľa § 43. Rovnako nejde o zmenu žaloby v prípade, ak žalobca predkladá nové dôkazné návrhy najmä so zreteľom na výsledok doterajšieho konania. Rovnako o zmenu žaloby nepôjde ak žalobca rozšíri alebo zmení fakultatívnu právnu kvalifikáciu svojho nároku. Za zmenu žaloby treba považovať:

a) zmenu tzv. žalobnej žiadosti (petitu žaloby)

b) zmenu tzv. rozhodujúcich skutkových okolností (skutkového stavu), na ktorých žaloba spočíva.

26. Zmena žalobnej žiadosti môže spočívať v zmene buď kvalitatívnej alebo kvantitatívnej stránky žalobnej žiadosti. Za kvalitatívnu zmenu petitu treba považovať tie situácie, keď žalobca, či už s poukazom na rovnaký (doteraz tvrdený) skutkový stav, prípadne skutkový stav zmenený a doplnený, požaduje niečo iné, než pôvodne. Za kvantitatívnu zmenu žaloby v zmysle ust. § 95 treba považovať najmä pri žalobách na plnenie to, keď žalobca žiada niečo iné, alebo kvantitatívne viac, než žiadal v pôvodnej žalobe. O kvantitatívnu zmenu žaloby (petitu) pôjde aj v prípadoch, keď žalobca namiesto jedného typu plnenia požaduje iný typ plnenia. K zmene tzv. rozhodujúcich skutkových okolností (skutkového stavu), na ktorých žaloba spočíva je potrebné uviesť, že podstatnou náležitosťou každého návrhu na začatie konania v zmysle ust. § 79 ods. 1 O.s.p. je pravdivé opísanie rozhodujúcich skutkových skutočností. Ide o tzv. povinnosť tvrdenia, ktorú znáša žalobca. Ak chce žalobca tieto rozhodujúce skutočnosti akýmkoľvek spôsobom meniť, dopĺňať, zužovať i rozširovať, pôjde o zmenu návrhu podľa § 95 O.s.p.

27. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou z 5. marca 2010 domáhal zaplatenia 5 055,89 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že pri dopravnej nehode mu bola spôsobená škoda, ktorá

pozostávala zo zaplatenej akontácie vo výške 4 066,25 eur, troch leasingových splátok po 233,95 eur, úhrady finančného nedoplatku vo výške 4195,03 eur a úhrady faktúry za odťah motorového vozidla vo výške 92,76 eur. Podaním z 25. januára 2013, doručeným súdu prvej inštancie 14. februára 2013, sa žalobca domáhal zaplata sumy 5 055,89 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorej výšku určil rozdielom medzi všeobecnou hodnotou vozidla pred vznikom škody (11 077,55 eur) a hodnotou získanou za odpredaj vraku vozidla (4 000,- eur). Napriek skutočnosti, že tento rozdiel predstavoval sumu 7 077,55 eur, žalobca sa domáhal zaplata sumy 5 055,89 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie toto podanie žalobcu podľa obsahu vyhodnotil ako návrh na zmenu žaloby a uznesením č. k. 10 C 109/2010-215 z 30. mája 2014 zmenu žaloby pripustil. V odôvodnení uviedol, že sa jednalo o zmenu tzv. rozhodujúcich skutkových okolností, na ktorých spočíva samotná žaloba, pričom podstatnou náležitosťou každého návrhu na začatie konania je aj pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, od ktorých odvíja žalobca svoj nárok. Z obsahu podania žalobcu z 25. januára 2013 vyplýva, že toto podanie skutočne obsahovalo zmenu tzv. rozhodujúcich skutkových okolností a preto bol správny postup súdu prvej inštancie, keď toto podanie vyhodnotil podľa obsahu ako návrh na zmenu žaloby, o ktorom bolo potrebné rozhodnúť.

28. Úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou návrhu, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a je výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu. Táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny návrhu. Pokiaľ je ním súd prvého stupňa, žalobca nie je oprávnený napadnúť odvolaním správnosť tejto jeho úvahy, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena návrhu, nie je prípustné (viď § 202 ods. 3 písm. f/ O.s.p.). Ani dovolací súd, posudzujúci prípustnosť dovolania z hľadiska možnosti výskytu procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v konaní odvolacieho súdu, nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy súdu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2011 sp. zn. 2 Cdo 161/2011, schválené dňa 13. decembra 2011 občianskoprávnym kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

29. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalobca v dovolaní tiež naznačuje, nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 42/1993, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012).

30. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov v dovolaní napadnutom rozsudku, nemali za následok odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

31. Dovolateľ namietal i nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby boli tvrdenia dovolateľa o existencii tohto dovolacieho dôvodu opodstatnené (najvyšší súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

32. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' z § 238 O.s.p., ani z § 237 ods. 1 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalovaného a intervenienta rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.